

Plan bitwy warszawskiej

Na przełomie lipca i sierpnia 1920 r. w sztabie Naczelnego Dowództwa WP, którego nowym szefem został gen. Tadeusz Jordan-Rozwadowski, opracowano plan bitwy, która miała rozstrzygnąć losy wojny. Koncepcję planu przygotował marszałek Piłsudski. Ostateczna wersja planu, który powstawał także dzięki modyfikacjom wprowadzonym przez sztab NDWP oraz gen. Maxime'a Weyganda, stała się podstawą wydanego 6 sierpnia „Planu do przegrupowania”, w którym zakładano, iż zasadnicza linia obrony oprze się na rzekach Orzyc, Narew, Wisła, Wieprz i Seret (lub Strypa). Na północy należało zapobiec oskrzydleniu sił polskich przy granicy z Prusami Wschodnimi, co groziło odcięciem od morza oraz dostaw zaopatrzenia. Na południu miano zapewnić osłonę Lwowa i zagłębia naftowego w rejonie Borysławia. Przewidywano, że zasadniczy kierunek natarcia Armii Czerwonej zostanie skoncentrowany na Warszawie, dlatego tutaj należało związać możliwie jak największe siły przeciwnika. Natomiast koncentracja sił polskiej grupy uderzeniowej nad rzeką Wieprz miała służyć wykonaniu ataku na flankę i tyły nacierających sił wroga.

Cyt za: I Warszawa nie zawiodła. W 90. rocznicę bitwy warszawskiej, oprac. A. Stawarz, Warszawa 2010